

Има и друго по-малко евангелие не така старо, обковано сжщо съ сребърна, но подзлатена обвивка, по която сж изобразени образи, отъ църковната история. По между изображенията има украси отъ разноцвѣтни камъни. Въ него е отбелязана годината 1763 и сж изброени разни църковни одежди, подарени отъ Кирияки Х. Николица.

Много интересенъ е сжщо намиращиятъ се въ вжтрѣшното отдѣление на параклиса св. Парашкева (св. Петка) въ лѣвата страна гробъ на Константинъ Бранкованъ. Надгробната мраморна плоча е съ разкошни орнаменти съ надписъ на гръцки:

„Подъ хладния камакъ на широко прострянъ тукъ е скритъ, уви! дванадесетъ годишенъ младежъ. Въ дванадесетия денъ сломенъ отъ ужасна болестъ на злокощественa треска, която чума се нарича. На име Константинъ, истинска рожба на благородни родители, свѣтильникъ на рода на блестящитъ Бранковани. Макаръ, че бѣше още неженъ младежъ, изглеждаше старъ, сияещъ съ девствеността си и великодушието си. Той, наистина, остави голѣма скърбъ на своитъ родители, братя и наставници, като загина на 15 юний 1790 г.“

Отъ сжщата фамилия Бранкованъ е издигната голѣма болница въ Букурещъ, носяща сжщо име.

И при тази църква, както и при всички изобщо църкви, има въ двора построени килии за църковнитъ прислужници.

Църквата св. Атанасъ

На северо-източната страна на селото се намира църквата св. Атанасъ въ единъ обширенъ дворъ. Тази църква е съвършено еднаква по конструкция съ другитъ, но е сравнително по-малка. И тя е разпредѣлена на три отдѣления съ параклисъ отъ лѣво, посветенъ на св. Харампи. Цѣлата църква е изографисана и подътъ е покритъ съ голѣми квадратни тухли.

Въ мжжкото отдѣление, надъ вратата, има голѣмъ надписъ на гръцки, въ който е означена годината 1667. Сигурно тази дата се отнася не до построяването на църквата, тъй като въ гръцкия миней (месецесловъ) за м. юлий е отбѣлязано, че той принадлежи на църквата св. Атанасъ съ означена година 1637, което доказва, че къмъ тая година църквата е сжществувала.

Въ мжжкото пѣкъ отдѣление на параклиса има надписъ съ обозначена година 1724. Разбира се, че и тази година не може да се отнася до построяването на параклиса. Впрочемъ това най-добре може да се опредѣли, като се види, дали зидарията на параклиса е еднаква или не съ оная на главната църква. По скоро годината 1724 може да се отнася или когато е било извършено нѣкое пристрояване или пѣкъ когато е билъ изографиранъ параклиса, понеже пакъ тамъ на сжщото отдѣление подъ срѣдния прозорецъ има надписъ на български:

† испѣса сѣмъ цѣрква. да ка^а. цо^а ѿо. и не дѣю. въ лѣто ѿ. а дама (з. с. л. д.) — 7234 или 1726 г.

Сребърни и други скжпоцености въ тази църква нѣма, защото, споредъ една бележка въ голѣмия миней, църквата е била ограбена още въ 1722, а кърджалиитъ сж я окончателно упостошили. Има, обаче, доста запазени сребърни укришения по иконитъ, но тѣ сж съ дата по късно отъ 1812 г. Има сжщо и една чаша отъ 1808 г., а купелтъ е отъ 1839 г. Въ единъ дискусъ е отбелязана годината 1826.

Кадилницата е сребърна и много голѣма, като тия на църквата Рождество Христово, но е по нова отъ 1809 г.